

společnosti. Tímto prohlášením byl žalobce vázán pro ten případ, že dojde ke zřízení zamýšlené společnosti. Není pak sporu o tom, že společnost ta skutečně byla zřízena, že vyhovuje zásadám ve smlouvě ze dne 17. února 1912 stanoveným, — a že touto společností jest žalovaná ústřední prodejna. Nelze ovšem souhlasiti s názorem žalované, že banka uzavírajíc se žalobcem smlouvu ze dne 17. února 1912 jednala jako její mandatářka, neboť mandát (příkaz) předpokládá jako mandanta jsoucí tu právní subjekt a žalovaná společnost tenkrát ještě neexistovala. Rovněž nelze tvrditi, že šlo o smlouvu ve prospěch osoby třetí, poněvadž — jak správně vytkl soud odvolací — ústřední prodejna měla nejen nabýti práv, nýbrž i převzítí závazky. Není však závady považovati banku za jednatele bez příkazu ve smyslu §§ 1035 a násl. obč. zák. Že vystupovala za právní subjekt, který tenkrát ještě neexistoval, při této právní konstrukci nevádí. Případy takové nejsou platnému právu cizí. Budiž v tom směru jen poukázáno na postavení zakladatelů akciové společnosti nebo jednatelů tvořící se společnosti s ručením obmezeným, kteří jednají a uzavírají smlouvy jménem takovýchto společností před jejich vznikem. Jakmile pak v našem případě společnost s ručením obmezeným vyhovující zásadám ve smlouvě ze dne 17. února 1912 stanoveným notářským spisem ze dne 15. dubna 1912 skutečně byla zřízena a do rejstříku zapsána (§ 2 zák. o spol. s r. o.), a — jak zjištěno — písemně prohlásila, že vstupuje v práva a závazky z ujednání ze dne 17. února 1912, o čemž žalobce byl uvědoměn, — dala tato společnost (žalovaná nyní ústřední prodejna) tím zřejmě na jevo, že uznává a schvaluje to, co banka ještě před jejím vznikem za ni ve smlouvě ze dne 17. února 1912 se žalobcem ujednala; — přeměnil se takto poměr jednatele bez příkazu dodatečně v poměr plnomocenský, a slušelo nazírati na věc s právního hlediska tak, jako kdyby hned původně banka byla za žalovanou společnost jednala jako její mandatářka. Následkem toho však vzešel podle § 1017 obč. zák. přímý poměr komisionářský se všemi právy a závazky smlouvou ze dne 17. února 1912 založenými mezi žalobcem a žalovancou společností, a platí pro tento poměr veškerá ustanovení smlouvy ze dne 17. února 1912, ve kteréž ostatně na různých místech budoucí společnost s obmezeným ručením přímo jako smluvní strana jest označena, — platí tedy zejména také ustanovení o podrobení se rozhodčímu soudu pro všechny spory, jež by z ujednání toho vzešly. Žalobce musí tedy dáti proti sobě platiti toto ustanovení to tím spíše, když setrval v komisionářském poměru se žalovanou společností, využíval výhod z tohoto poměru pro něho plynoucích, a přičilo by se zásadě poctivosti ve styku obchodním, kdyby odmítal nyní pouze platnost ustanovení smluvního, které se mu zdá býti nevýhodným. Dle toho, co vyloženo, nepřešla práva ze smlouvy ze dne 17. února 1912 na žalovanou společnost sukcesí, a není proto třeba zabývati se otázkou, zdaž ujednání o rozhodčím soudu předhází jen při sukcesi universální či též při sukcesi singulární.

Čís. 544.

Rozhodnutí politické správy o vyvlastnění půdy k děláni hor není exekucním titulem pro soudní exekuci.

(Rozh. ze dne 15. června 1920, R I 341/20.)

Na základě rozhodnutí okresní politické správy, jímž bylo ve prospěch těžířstva vysloveno vyvlastnění pozemků, domáhalo se těžířstvo na soudě, by bylo dle §§ 349 a 351 ex. ř. uvedeno do držby vyvlastněných pozemků. Soud první stolice exekuci povolil. Rekurní soud návrh zamítl z těchto důvodů: Rozhodnutí okresní politické správy není exekučním titulem ve smyslu exekučního řádu, jmenovitě není exekučním titulem dle čís. 10 § 1 ex. ř. Dle tohoto ustanovení jsou rozhodnutí o soukromoprávních nárocích, vydaná úřady správními, pouze tehdy exekučními tituly, byla-li exekuce zákonným předpisem výslovně přenechána soudům. Není však zákonného ustanovení, dle něhož by nález správního úřadu o takovém vyvlastnění, o jaké tu jde, byl vykonatelným soudní exekucí. Ostatně nehodí se předpisy §§ 349 a 351 ex. ř. k nucenému vymáhání vyvlastnění, a v nedostatku příslušných předpisů dlužno shledávati další důvod proto, že zákon nezamýšlel pověřiti soudy výkonem vyvlastnění. Soud první stolice překročil tudíž hranice své působnosti a rozhodoval o záležitosti, jež jest odňata řádným soudům. Bylo proto napadené usnesení dle § 42 j. n. zrušiti pro zmatečnost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční návrh těžířstva zakládá se na rozhodnutí politické okresní správy, jímž bylo ve prospěch těžířstva vysloveno vyvlastnění pozemků. Rozhodnutí toto vydáno bylo dle § 102 hor. zák., ale mínění, projevené těžířstvem v dovolacím rekursu, že jest užiti předpisu § 232 hor. zák. o eventuelním výkonu nálezu cestou soudní, nelze přisvědčiti, poněvadž předpokladů pro soudní řízení dle tohoto § 232 hor. zák. a § 117 prováděcího nařízení k hor. zák. zde není. Jednak totiž nebylo ono rozhodnutí vydáno úřadem horním, nýbrž politickým, jednak nejde o případ podle třetího odstavce § 117 prov. nař. k hornímu zákonu. Vzhledem na ustanovení § 35 zákona vyvlastňovacího ze dne 18. února 1878 čís. 30 ř. zák., dle něhož nucený výkon vyvlastňovacích nálezů přísluší úřadům politickým, vyslovil tedy soud rekursní právem, že rozhodnutí politické okresní správy, na němž exekuční návrh se zakládá, není titulem exekučním ve smyslu exekučního řádu vůbec a podle § 1 čís. 10 ex. ř. zvlášť.

Čís. 545.

Dlužník může domáhat se nejen odkladu, nýbrž i zrušení exekuce pro nárok, závislý na vzájemném plnění vymáhajícího věřitele, není-li tento se své strany s to, by poskytl vzájemné plnění.

(Rozh. ze dne 15. června 1920, Rv I 226/20.)

Právoplatným rozsudkem bylo uznáno, že Karel E. jest povinen zaplatiti Antonínu M. 2.400 K proti tomu, že Antonín M. vydá 120 pytlů, jež byl k poukazu Karla E. obdržel. Pytle, o něž tu jde, koupil před tím Karel E. od Rudolfa B-a. Na základě zmíněného rozsudku povolena byla Antonínu M-ovi proti Karlu E-ovi exekuce ku vydobytí 2.400 K zájmem a prodejem svršků dlužníkůvých proti odevzdání 120 pytlů Antonínem M. Karlu